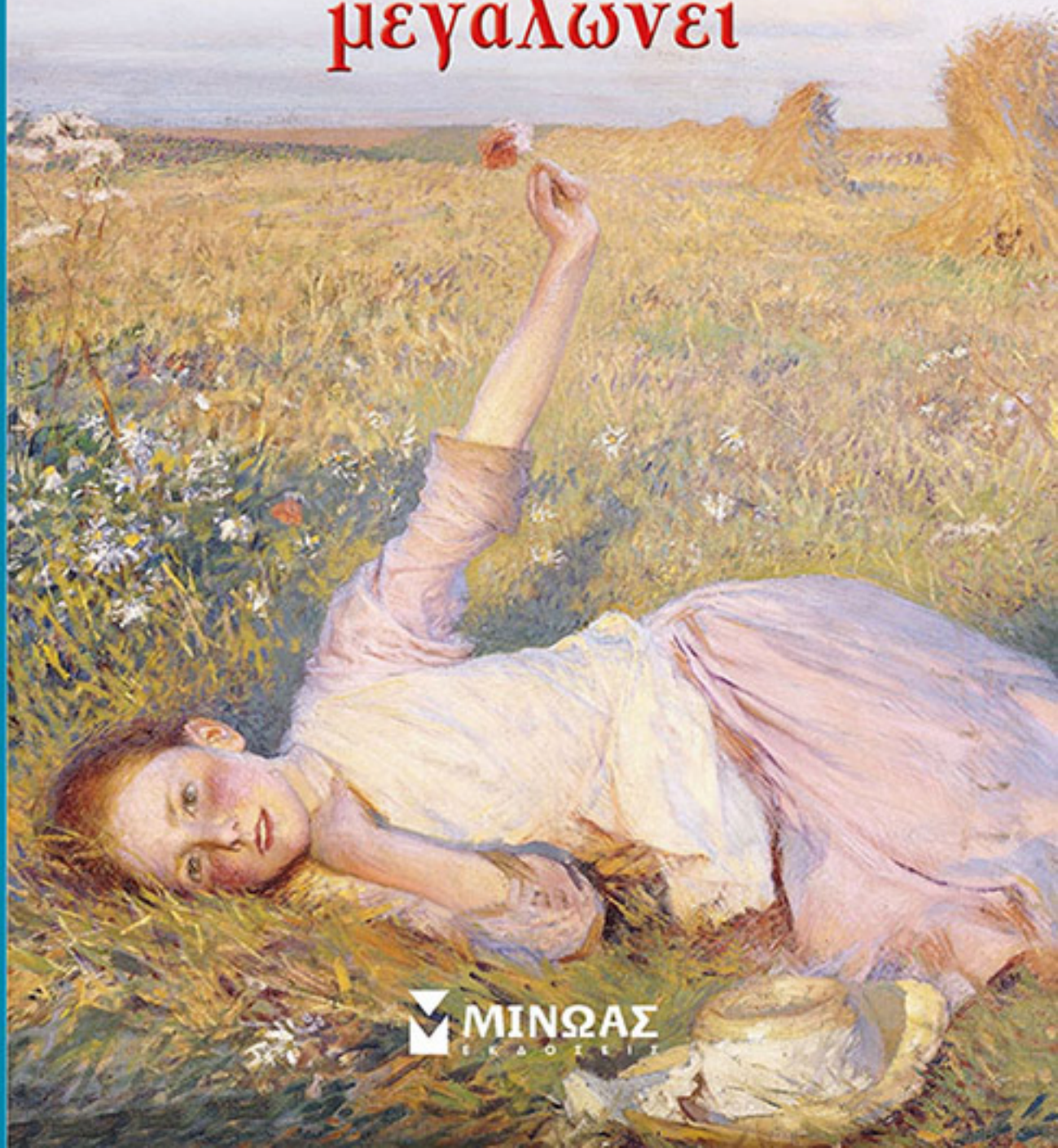

ΓΑΛΑΖΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΕΛΕΑΝΟΡ ΠΟΡΤΕΡ

Η Πολυάννα
μεγαλώνει

ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Η Ντέλα λέει πάντα αυτό που σκέφτεται

Η Ντέλα Γουίδερμπι ανέβηκε τα εντυπωσιακά σκαλοπάτια του σπιτιού της αδερφής της στη λεωφόρο Κομονγουέλθ και χτύπησε το κουδούνι. Από το καπέλο με το φτερό ίσαμε τα χαμηλοτάκουνα παπούτσια της ακτινοβολούσε υγεία, αξιοσύνη και αποφασιστικότητα. Ακόμα και η φωνή της, καθώς χαιρετούσε την υπηρέτρια που της άνοιξε την πόρτα, παλλόταν από τη χαρά της ζωής.

«Καλημέρα, Μαίρη. Είναι μέσα η αδερφή μου;»

«Μά... μάλιστα, δεσποινίς. Η κυρία Κέριου είναι μέσα, αλλά δεν θέλει να δει κανέναν».

«Αλήθεια; Λοιπόν, εγώ δεν είμαι ο κανένας» είπε χαμογελαστά η δεσποινίς Γουίδερμπι «γι' αυτό θα με δει. Μην ανησυχείς, αναλαμβάνω εγώ την ευθύνη» πρόσθεσε, όταν αντιλήφθηκε το έντρομο βλέμμα της κοπέλας. «Στο σαλόνι είναι;»

«Μά... μάλιστα, δεσποινίς. Όμως είπε...»

Η δεσποινίς Γουίδερμπι, ωστόσο, είχε ανέβει ήδη τα μισά σκαλιά. Η υπηρέτρια, αφού έριξε πίσω της ένα απελπισμένο βλέμμα, έφυγε.

Η Ντέλα Γουίδερμπι ανέβηκε στο πρώτο πάτωμα και χωρίς να διστάσει προχώρησε προς μια μισάνοιχτη πόρτα και χτύπησε.

«Δεν σου είπα, Μαίρη...» ακούστηκε μια ενοχλημένη φωνή. «Ω Ντέλα!» Η φωνή έγινε ξάφνου θερμή, γεμάτη αγάπη αλλά και έκπληξη. «Εσύ είσαι, αγαπημένο μου κορίτσι, πώς αποδώ;»

«Ναι, εγώ είμαι, η Ντέλα» απάντησε η νεαρή γυναίκα εύθυμα, έχοντας προχωρήσει ήδη μέσα στο δωμάτιο. «Ήρθαμε μαζί με άλλες δύο νοσοκόμες να περάσουμε την Κυριακή στην παραλία. Είμαι περαστική αποδώ. Πέρασα μόνο για να σου δώσω... αυτό» πρόσθεσε, αποθέτοντας ένα τρυφερό φιλί στο μάγουλο της αδερφής της.

Η κυρία Κέριου σκυθρώπιασε και αποτραβήχτηκε κάπως ψυχρά. Η χαρά, που για μια στιγμή φώτισε και έδωσε ζωή στο πρόσωπό της, χάθηκε, δίνοντας τη θέση της στην απογοήτευση.

«Φυσικά! Έπρεπε να το καταλάβω» είπε. «Ποτέ δεν μένεις εδώ».

«Εδώ!» Η Ντέλα Γουίδερμπι γέλασε χαρούμενα. Ύστερα η φωνή και η συμπεριφορά της άλλαξαν ξαφνικά. Κοίταξε την αδερφή της με ύφος σοβαρό αλλά και τρυφερό συνάμα. «Ρουθ, καλή μου, δεν θα μπορούσα να ζήσω σ' αυτό το σπίτι. Το ξέρεις πολύ καλά».

Η κυρία Κέριου έδειξε να πειράχτηκε.

«Δεν καταλαβαίνω τον λόγο».

«Ναι, καταλαβαίνεις, καλή μου. Ξέρεις ότι δεν μου αρέσει τίποτα εδώ μέσα: η μελαγχολία, η ζωή χωρίς σκοπό, η εμμονή στη μιζέρια και την πικρία».

«Μα είμαι δυστυχισμένη και πικραμένη».

«Δεν θα έπρεπε να είσαι».

«Γιατί όχι; Τι έχω που θα μπορούσε να μου αλλάξει τη διάθεση;»

Η Ντέλα Γουΐδερμπι έκανε μια κίνηση δυσφορίας.

«Άκουσε, Ρουθ. Είσαι τριάντα τριών ετών. Η υγεία σου είναι μια χαρά ή τουλάχιστον θα είναι, αν προσέχεις τον εαυτό σου, και σίγουρα έχεις μπόλικο χρόνο και ακόμα πιο πολλά χρήματα. Σίγουρα όλοι θα σου έλεγαν ότι πρέπει να βρεις κάτι να κάνεις ένα τόσο υπέροχο πρωινό αντί να κάθεται άπραγη σ' αυτό το μαυσωλείο, ενώ έδωσες οδηγίες στην υπηρέτριά σου ότι δεν θέλεις να δεις κανέναν».

«Μα δεν θέλω να δω κανέναν».

«Εγώ θα πίεζα τον εαυτό μου να το θελήσει».

Η κυρία Κέριου αναστέναξε κουρασμένα και γύρισε αλλού το κεφάλι.

«Ω Ντέλα, γιατί δεν μπορείς να καταλάβεις; Εγώ δεν είμαι σαν εσένα. Δεν μπορώ να... ξεχάσω».

Μια πονεμένη έκφραση φάνηκε για μια στιγμή στο πρόσωπο της νεότερης γυναίκας.

«Εννοείς... τον Τζέιμι, υποθέτω. Ούτε εγώ μπορώ να ξεχάσω, καλή μου. Πώς θα μπορούσα, άλλωστε. Αλλά η στενοχώρια δεν μας βοηθά να τον βρούμε».

«Λες και δεν προσπαθώ να τον βρω εδώ και οχτώ ολόκληρα χρόνια – πέρα από τη στενοχώρια μου» είπε η κυρία Κέριου με φωνή ραγισμένη.

«Φυσικά, καλή μου» την καθησύχασε η άλλη. «Και θα συνεχίσουμε να τον ψάχνουμε, ώσπου να τον βρούμε. Όμως αυτή η κατάσταση δεν βοηθάει».

«Μα δεν θέλω να κάνω τίποτ' άλλο» μουρμούρισε η Ρουθ Κέριου μελαγχολικά.

Για μια στιγμή απλώθηκε σιωπή. Η νεότερη γυναίκα κοίταξε την αδερφή της με βλέμμα αποδοκιμαστικό.

«Ρουθ» είπε τελικά «συγχώρα με, αλλά σκοπεύεις να μείνεις για πάντα έτσι; Είσαι χήρα, το παραδέχομαι. Ο γάμος σου, όμως, κράτησε μόνο έναν χρόνο και ο σύζυγός σου ήταν πολύ μεγαλύτερός σου. Ήσουν παιδί ακόμα τότε και αυτός ο χρόνος θα φαντάζει σαν όνειρο πλέον. Δεν είναι δυνατόν να φαρμακώνει όλη σου τη ζωή!»

«Ω, όχι, όχι» μουρμούρισε η κυρία Κέριου, πάντοτε μελαγχολικά.

«Τότε σκοπεύεις να μείνεις για πάντα έτσι;»

«Βέβαια, αν μπορούσα να βρω τον Τζέιμι...»

«Ναι, ναι, ξέρω. Μα, καλή μου Ρουθ, δεν υπάρχει τίποτ' άλλο στον κόσμο εκτός από τον Τζέιμι που θα σου έδινε λίγη χαρά;»

«Απ' όσο ξέρω, όχι» απάντησε η κυρία Κέριου αδιάφορα.

«Ρουθ!» αναφώνησε η αδερφή της θυμωμένα. Ύστερα έβαλε τα γέλια. «Ω Ρουθ, Ρουθ, θα ήθελα να σου

δώσω μια δόση Πολυάννας. Δεν ξέρω κανέναν που να το χρειάζεται περισσότερο από σένα!»

Η κυρία Κέριου πειράχτηκε λιγάκι.

«Δεν ξέρω τι είναι η Πολυάννα, αλλά, ό,τι κι αν είναι, δεν τη θέλω» απάντησε απότομα. «Εδώ δεν είναι το αγαπημένο σου θεραπευτήριο και δεν είμαι ασθενής σου για να μου δίνεις φάρμακα και οδηγίες, να το θυμάσαι αυτό, σε παρακαλώ».

«Η Πολυάννα δεν είναι φάρμακο, αγαπητή μου» είπε εκείνη σοβαρά, ενώ μια εύθυμη λάμψη χόρευε στα μάτια της «παρότι έχω ακούσει πολλούς να την αποκαλούν τονωτικό. Η Πολυάννα είναι ένα μικρό κορίτσι».

«Ένα παιδί; Πώς ήταν δυνατόν να το ξέρω;» αποκρίθηκε η άλλη επιθετικά. «Έχεις την “μπελαντόνα” σου, γιατί, λοιπόν, να μην έχεις και μια “Πολυάννα”; Εξάλλου, πάντα μου συστήνεις να παίρνω κάτι, μια “δόση”, όπως λες, και δόση σημαίνει φάρμακο συνήθως».

«Η Πολυάννα είναι όντως ένα είδος φαρμάκου» εξήγησε χαμογελώντας η Ντέλα. «Στο θεραπευτήριο, όλοι οι γιατροί δηλώνουν ότι είναι καλύτερη από οποιοδήποτε φάρμακο μπορούν να συστήσουν. Είναι ένα κοριτσάκι, Ρουθ, δώδεκα ή δεκατριών χρονών, που ήταν στο θεραπευτήριο το περασμένο καλοκαίρι και μεγάλο μέρος του χειμώνα. Μόνο κάνα δυο μήνες την είδα, γιατί έφυγε λίγο μετά την άφιξή μου. Το διάστημα αυτό, όμως, ήταν αρκετό για να με γοητεύσει. Εκτός αυτού, όλοι στο θεραπευτήριο μιλούν για την Πολυάννα και παίζουν το παιχνίδι της».

«Το παιχνίδι της!»

«Ναι» είπε η Ντέλα με ένα περίεργο χαμόγελο. «Το “παιχνίδι της χαράς”. Ποτέ δεν θα ξεχάσω τη μύησή μου σ’ αυτό. Η θεραπεία της ήταν ιδιαίτερα δυσάρεστη και οδυνηρή. Γινόταν κάθε Τρίτη πρωί και λίγο μετά την άφιξή μου έλαχε σ’ εμένα ο κλήρος να της τη δώσω. Τη φοβόμουν πολύ, γιατί ήξερα από την εμπειρία μου με άλλα παιδιά τι να περιμένω: γκρίνια, δάκρυα, αν όχι κάτι χειρότερο. Προς μεγάλη μου έκπληξη, ωστόσο, με χαιρέτησε με ένα χαμόγελο και είπε ότι χαιρόταν που με έβλεπε. Κι αν θες το πιστεύεις, ούτε ένα παράπονο δεν βγήκε από τα χείλη της όσο κράτησε αυτή η δοκιμασία, αν και ήξερα πόσο πολύ πονούσε. Φαίνεται κάτι είπα που έδειχνε την έκπληξή μου, γιατί μου εξήγησε με σοβαρότητα: “Ω, ναι, κι εγώ έτσι ένιωθα και τη φοβόμουν πολύ τη θεραπεία, ώσπου σκέφτηκα ότι ήταν σαν τις μέρες που είχε μπουγάδα η Νάνση και ότι μπορούσα να χαιρόμαι για τις Τρίτες, αφού θα έρχονταν μετά από μια ολόκληρη βδομάδα”».

«Μα αυτό είναι καταπληκτικό!» αναφώνησε η κυρία Κέριου, η οποία δεν είχε πολυκαταλάβει. «Όμως δεν βλέπω κανένα παιχνίδι σ’ αυτό».

«Ούτε κι εγώ το έβλεπα, ώσπου μου εξήγησε. Απ’ ό,τι αποδείχτηκε ήταν η ορφανή από μητέρα κόρη ενός φτωχού πάστορα από τη Δύση που ανατράφηκε από τις κυρίες του Φιλοπτώχου και τα δέματα της Ιεραποστολής. Όταν ήταν μικρούλα, ήθελε μια κούκλα και την περίμενε με το επόμενο δέμα. Όμως στο δέμα, αντί για κούκλα, υπήρχε ένα ζευγάρι παιδικά δεκανίκια. Η μικρή έκλαψε, φυσικά,

και τότε ο πατέρας της της έμαθε το παιχνίδι· να βρίσκει, δηλαδή, σε οτιδήποτε της συνέβαινε κάτι που να τη χαροποιεί. Και της είπε ότι μπορούσε ν' αρχίσει από κείνη τη στιγμή, να χαρεί, δηλαδή, που δεν χρειαζόταν τα δεκανίκια. Η Πολυάννα είπε ότι ήταν πολύ ωραίο παιχνίδι και πως, όσο πιο πολύ δυσκολευόσουν να βρεις κάτι που να σε κάνει χαρούμενο, τόσο πιο διασκεδαστικό γινόταν, παρότι της φαινόταν απίστευτα δύσκολο μερικές φορές».

«Καταπληκτικό!» μουρμούρισε η κυρία Κέριου, που συνέχιζε να μην καταλαβαίνει.

«Και πού να έβλεπες τα αποτελέσματα που είχε το παιχνίδι στο θεραπευτήριο» συνέχισε η Ντέλα. «Ο γιατρός Έιμς λέει ότι έχει αναστατώσει με τον ίδιο τρόπο όλη την πόλη από την οποία ήρθε. Γνωρίζει πολύ καλά τον γιατρό Τσίλτον, τον άντρα που παντρεύτηκε τη θεία τής Πολυάννας. Και, παρεμπιπτόντως, πιστεύω ότι αυτός ο γάμος ήταν δουλειά της μικρής. Κατάφερε να λύσει μια παρεξήγηση μεταξύ των πάλαι ποτέ ερωτευμένων.

»Πριν από δύο χρόνια, ο πατέρας της Πολυάννας πέθανε και το κοριτσάκι το έστειλαν ανατολικά, στη θεία του. Τον Οκτώβριο τη χτύπησε ένα αυτοκίνητο και είπαν ότι δεν επρόκειτο να περπατήσει ξανά. Τον Απρίλιο, ο γιατρός Τσίλτον την έστειλε στο θεραπευτήριο, όπου έμεινε μέχρι τον περασμένο Μάρτιο, έναν χρόνο σχεδόν. Γύρισε στο σπίτι θεραπευμένη. Έπρεπε να το έβλεπες αυτό το παιδί! Ένα μόνο πράγμα σκίαζε την ευτυχία της: ότι δεν μπορούσε να επιστρέψει στο σπίτι περπατώντας. Απ' όσα κατάφερα να μάθω, όλη η πόλη πήγε να

την προϋπαντήσει μετά φανών και λαμπάδων. Όμως δεν υπάρχουν λόγια για την Πολυάννα. Πρέπει να τη δεις. Γι' αυτό ευχήθηκα να είχες μια δόση Πολυάννας. Θα σου έκανε πολύ καλό».

Η κυρία Κέριου πρόταξε ελαφρά το σαγόνι.

«Οφείλω να σου πω ότι διαφωνώ μαζί σου» είπε ψυχρά. «Δεν με ενδιαφέρει να “αναστατωθώ” και δεν έχω κανένα ερωτικό καβγαδάκι να μου διευθετήσει. Άλλωστε, θα μου ήταν πραγματικά ανυπόφορο, αν είχα κοντά μου μια μακρομούρα δεσποινίδα Σεμνότυφη να μου λέει συνέχεια πόσο ευγνώμων θα έπρεπε να ήμουν. Δεν θα το άντεχα...»

Ένα ηχηρό γέλιο τη διέκοψε.

«Ω Ρουθ, Ρουθ! Δεσποινίς Σεμνότυφη... η Πολυάννα! Ω, αν μπορούσες να δεις αυτό το παιδί! Όπως σου είπα, άλλο να σου λέω για την Πολυάννα κι άλλο να τη δεις. Ακούς εκεί, δεσποινίς Σεμνότυφη!» Και ξέσπασε πάλι σε γέλια. Γρήγορα, όμως, σοβάρωσε και ξανακοίταξε την αδερφή της φανερά προβληματισμένη.

«Σοβαρά, καλή μου, πιστεύεις ότι τίποτα δεν μπορεί να γίνει; Όμως δεν πρέπει να χαραμίζεις έτσι τη ζωή σου. Γιατί δεν δοκιμάζεις να βγεις λίγο... να γνωρίσεις ανθρώπους;»

«Γιατί να το κάνω αφού δεν θέλω; Κουράστηκα από τους ανθρώπους. Ξέρεις ότι οι κοινωνικές υποχρεώσεις πάντα με έκαναν να πλήττω».

«Τότε γιατί δεν δοκιμάζεις κάποια άλλη ενασχόληση; Τη φιλανθρωπία, για παράδειγμα».

Η κυρία Κέριου έκανε μια κίνηση ενόχλησης.

«Αγαπητή μου Ντέλα, αυτά τα έχουμε ξαναπει. Δίνω χρήματα και μάλιστα πολλά κι αυτό αρκεί».

«Αν έδινες, όμως, λίγο από τον εαυτό σου, καλή μου» τόλμησε να απαντήσει η Ντέλα ευγενικά. «Αν μπορούσες να ενδιαφερθείς για κάτι έξω από τον εαυτό σου, θα σε βοηθούσε πολύ και...»

«Άκου, Ντέλα» τη διέκοψε η αδερφή της. «Σ' αγαπώ και χαίρομαι όταν έρχεσαι εδώ, όμως δεν ανέχομαι να μου κάνουν κήρυγμα. Εσύ μπορείς να γίνεις άγγελος του ελέους, να δίνεις δροσερό νερό στους ασθενείς σου και να περιποιείσαι σπασμένα κεφάλια. Ίσως έτσι καταφέρνεις να ξεχνάς τον Τζέιμι, όμως εγώ δεν θα μπορούσα. Θα με έκανε να τον σκέφτομαι περισσότερο, να αναρωτιέμαι αν είχε κάποιον να του δίνει νερό ή να του περιποιείται τα τραύματα στο κεφάλι του. Εξάλλου, αυτές οι ασχολίες θα μου ήταν πολύ δυσάρεστες. Δεν μου αρέσει διόλου να συγχρωτίζομαι με κάθε καρυδιάς καρύδι».

«Δοκίμασες ποτέ;»

«Και βέβαια όχι!» Η φωνή της κυρίας Κέριου ακούστηκε περιφρονητική και αγανακτισμένη συνάμα.

«Τότε πώς το ξέρεις, αφού δεν έχεις δοκιμάσει;» ρώτησε η νεαρή νοσοκόμα, ενώ σηκωνόταν. «Και τώρα πρέπει να πηγαίνω, καλή μου. Θα συναντήσω τα κορίτσια στον Σταθμό του Νότου. Το τρένο μας φεύγει στις δώδεκα και μισή. Λυπάμαι αν σε έφερα σε δύσκολη θέση» είπε και την αποχαιρέτησε με ένα φιλή.

«Δεν με έφερες σε δύσκολη θέση, Ντέλα» αναστέναξε η κυρία Κέριου. «Μακάρι να καταλάβαινες!»

Λίγο αργότερα η Ντέλα Γουΐδερμπι, αφού διέσχισε τους σιωπηλούς, σκοτεινούς διαδρόμους, βγήκε στον δρόμο. Το πρόσωπό της, το βήμα της, οι τρόποι της ήταν εντελώς διαφορετικά. Όλη η ζωηράδα, η ελαφράδα, η χαρά της ζωής είχαν χαθεί.

«Μία βδομάδα αν ζούσα σ' αυτό το σπίτι θα πέθαινα» μονολόγησε αναριγώντας. «Αμφιβάλλω αν ακόμα κι η Πολυάννα θα μπορούσε να κάνει κάτι για να διαλύσει τη θλιβερή ατμόσφαιρα. Το μόνο που θα τη χαροποιούσε θα ήταν ότι δεν θα χρειαζόταν να μείνει για πάντα εκεί».

Παρά την ομολογούμενη δυσπιστία της για τις ικανότητες της Πολυάννας, όταν η Ντέλα Γουΐδερμπι έφτασε στο θεραπευτήριο έμαθε κάτι που την έκανε να επιστρέψει ξανά στη Βοστόνη την άλλη μέρα κιόλας.

«Ρουθ» είπε στην αδερφή της, που την κοίταζε ξαφνιασμένη «έπρεπε να έρθω κι εσύ αυτή τη φορά πρέπει να με αφήσεις να κάνω αυτό που έχω κατά νου. Άκουσε! Μπορείς να έχεις τη μικρή Πολυάννα εδώ, αν το επιθυμείς».

«Μα δεν το επιθυμώ!» απάντησε η κυρία Κέριου ψυχρά.

Η Ντέλα Γουΐδερμπι φάνηκε να μην την άκουσε και συνέχισε: «Όταν γύρισα στο θεραπευτήριο χτες, ο γιατρός Έιμς μου είπε ότι είχε λάβει μια επιστολή από τον γιατρό Τσίλτον, αυτόν που παντρεύτηκε τη θεία της Πολυάννας. Του έγραφε ότι θα πήγαινε στη Γερμανία τον

χειμώνα για κάποια σεμινάρια και σκεφτόταν να πάρει και τη γυναίκα του μαζί, αν κατάφερνε να την πείσει να αφήσει την Πολυάννα σε ένα οικοτροφείο γι' αυτό το διάστημα. Η κυρία Τσίλτον, ωστόσο, δεν ήθελε να αφήσει την Πολυάννα κι εκείνος ανησυχούσε ότι δεν θα πήγαινε μαζί του. Λοιπόν, Ρουθ, άκου τι σκέφτηκα. Θέλω να πάρεις εσύ την Πολυάννα αυτόν τον χειμώνα και να τη γράψεις σε ένα σχολείο εδώ κοντά».

«Τι παράλογη ιδέα, Ντέλα! Λες και θέλω ένα παιδί εδώ να με ενοχλεί!»

«Δεν θα σε ενοχλεί καθόλου. Πρέπει να είναι γύρω στα δεκατρία πια και είναι η πιο καπάτσα μικρή που έχω γνωρίσει».

«Δεν μου αρέσουν οι “καπάτσες”» αποκρίθηκε η κυρία Κέριου εκνευρισμένη. Γέλασε, όμως, και η αδερφή της βγήκε το θάρρος να εντείνει τις προσπάθειές της.

Ήταν, άραγε, το απροσδόκητο εκείνης της πρότασης, η πρωτοτυπία της ή μήπως η ιστορία της Πολυάννας συγκίνησε κατά κάποιον τρόπο την κυρία Κέριου; Ή απλώς δεν ήθελε να αρνηθεί αυτή τη χάρη στην αδερφή της; Πάντως, ό,τι κι αν ήταν, όταν η Ντέλα Γουίδερμπι έφυγε βιαστικά μισή ώρα αργότερα είχε αποσπάσει από την κυρία Κέριου την υπόσχεση ότι θα δεχόταν να φιλοξενήσει την Πολυάννα στο σπίτι της.

«Να θυμάσαι, όμως» την προειδοποίησε η κυρία Κέριου καθώς έφευγε «πως μόλις αυτό το παιδί αρχίσει να μου κάνει κήρυγμα και να μου λέει να μετράω τις ελεημοσύνες μου, θα σου τη στείλω πίσω και κάνε ό,τι θες».

«Θα το θυμάμαι, αλλά δεν ανησυχώ» απάντησε η νεαρή γυναίκα. Και, καθώς απομακρυνόταν βιαστικά από το σπίτι, μονολόγησε: «Η μισή δουλειά έγινε. Τώρα μένει η άλλη μισή, να φέρω δηλαδή την Πολυάννα. Θα τους γράψω, όμως, με τέτοιο τρόπο, που δεν θα μπορέσουν να αρνηθούν!»

Η Πολυάννα μεγαλώνει

Η Πολυάννα, που κατάφερε με την καλοσύνη της και το «παιχνίδι της χαράς» να αλλάξει τη ζωή πολλών κατοίκων της πόλης της, επεκτείνει τη μαγική επιρροή της και στη Βοστώνη. Θα βγάλει από την κατήφεια και τη δυστυχία τη γυναίκα που τη φιλοξενεί και θα χαρίσει το χαμόγελό της σε όλους. Ακόμα κι όταν βρεθεί η ίδια σε δύσκολη θέση δε θα σταματήσει να σκορπίζει αγάπη, τρυφερότητα και ανθρωπιά.

Όμως η Πολυάννα μεγαλώνει και η καρδιά της αρχίζει να χτυπά αλλιώς για τον παιδικό της φίλο, Τζίμη Μπιν, που κι εκείνος την αγαπά. Θα καταφέρουν άραγε οι δυο νέοι να ξεπεράσουν κι αυτήν τη φορά τα εμπόδια που εμφανίζονται στη ζωή τους;

Η συνέχεια του κλασικού βιβλίου της Ελεάνορ Πόρτερ με ηρωίδα την Πολυάννα είναι γεμάτη χαρά και ενθουσιασμό για τη ζωή. Ένα έργο που αγαπήθηκε από μικρούς και μεγάλους σε ολόκληρο τον κόσμο.

www.minoas.gr

9 786180 209594
ISBN 978-618-02-0959-4

ΚΩΔ. 16640